

ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΥ Γ' ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΚΠ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

ΕΚ ΤΩΝ ΚΩΔΙΚΩΝ ΤΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΖΑΓΟΡΑΣ *

18. Κωδ. 91 φ. 406—408

Μιχαήλω λογοθέτῃ Ἀλεξανδρείας

Μωσῆς ἐκεῖνος ὁ νομοθέτης φησί που ἐν τοῖς αὐτοῦ· ἐάν τις ἴδῃ φρόνον καὶ μὴ ἀναγγεῖλη, ἐπικατάρατος ὁ τοιοῦτος. Ταύτην τοι καὶ ἡμεῖς τὴν ἄρὰν δεδιότες τὴν μεγάλην καὶ φονώδη ἐργασίαν τὴν καθ' ἡμῶν τῶν ἀββάδων ὠκνήσαμεν δήλην σοι τῷ γνησίῳ ἡμῖν φίλῳ καὶ πνευματικῷ υἱῷ ποιῆσαι. Ἴσθι τοίνυν, ὅτι διὰ τὴν πρὸς τὴν ἱερὰν ταύτην μονὴν ἰδιόζουσαν ἡμῶν εὐλάβειαν, ἐπεὶ διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν ὑπερορίᾳ ἐν αὐτῇ κατεδικάσθημεν, ἐνουθετοῦμεν πατρικῶς τοὺς ἐν αὐτῇ προστατεύοντας, ἵνα μὴ νεωτερίζωσιν ἐν ταῖς ἀκολουθίαις καὶ ἀσυμφωνίας ἔχωσι τῇ καθόλου Ἐκκλησίᾳ καὶ συνεβουλεύομεν διὰ τὰς ὁσώφρας γιγνομένας ἀταξίας παρ' αὐτῶν, ἅς τάξεις τῆς μονῆς κατανομάζουσι καὶ ἴν' οἱ εἰδότες γράμματα ἀναγινώσκωσι καὶ μὴ οἱ ἁμαθεῖς, ὅτι βλασφημοῦσι μᾶλλον ἢ ὑμνοῦσι τὸν Κύριον. Οἱ δὲ ἀντὶ τοῦ χάριτος ἡμῖν ὁμολογεῖν, συνέλαβον πόνον, τὸ τοῦ Δαυὶδ, καὶ συνεβουλεύσαντο ἴν' ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ Πάσχα, ὡς πάλαι οἱ Ἰουδαῖοι τὸν Κύριον, ἡμᾶς σταυρώσωσιν. Ἐπιτιμηθέντες κἄν τῇ μεγάλῃ στ'. (= Παρασκευῇ) διατὶ αὐτοὶ ἀνίεροι ὄντες τὰ τῶν ἱερῶν ἔργα τελοῦσι, ἔξαγοντες τὸν ἐπιτάφιον ἐν νυκτὶ καὶ ἰδίᾳ καὶ οὐκ ἀφιαῖσι τοὺς ἱερεῖς ὡς ἔθος ἐν τῷ ἔσπερινῷ ψαλλομένων τῶν τροπαρίων τῶν ἀποστίχων ἵνα αὐτὸν ἐκφέρωσι, μὴ τιθέμενοι ὄλωσιν εἰς νοῦν τὸ τοῦ Δὴν ἐκεῖνον καὶ τὸ τῶν τοῦ Κορῆ παράδειγμα. Κἄν τῇ ἀναστάσει δὲ διατὶ τὰς ὥραιας πύλας κλείουσι καὶ ἄδην τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ ποιοῦσι καὶ τὸν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον καθήμενον ἄρχοντα τοῦ σκότους, καὶ τὸ ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ὑμῶν ἐπιβοῶσι, τοῖς ποσὶ τὰς θύρας προσαράσσοντες καὶ κρούοντες, ἔτεκον ἀνομίαν καὶ ὤρησαν ὁμοθυμαδὸν καθ' ἡμῶν ἵνα ταῖς ἀνὰ χεῖρας αὐτῶν λαμπάσι κατακαύσωσι καὶ τοῖς ὁδοῦσι διασπαράξωσι, διαλοιδορήσαντες καὶ ἀτιμάσαντες ἡμᾶς ὡς οἱ Φαρισαῖοι τὸν Κύριον. Ἡμεῖς δὲ τὴν σιωπὴν ἠσπασάμεθα καὶ ἐξεληθόντες μετὰ τὴν ἀνάστασιν ἀπνευστὶ τὸ κελλίον ἡμῶν κατελάβομεν. Ἄλλ' οἱ καλοὶ πατέρες, οἱ ὅσοι, οἱ ἀσκηταὶ καὶ ὁ πρωτεύων τούτων κουκούλλιος μετὰ τὴν ἀπόλυσιν καὶ τὴν τράπεζαν τὰ οἴκερα εἰς ὑπερβολὴν ἐκρουφήσαντες καὶ κατὰ βροχοὶ τούτοις γεγονότες, ὤρησαν μετὰ φωνῶν καὶ λοιδοριῶν καὶ μετὰ ροπάλων καὶ ξύλων εἰς τὸ κελλίον ἡμῶν, ὡς δῆθεν, ἱερά τινα αὐτῶν, ἃ εἶχομεν ἐκεῖσε, ἀπαιτήσαντες· ὁ σκοπὸς δὲ καὶ ἡ πρόθεσις ἦν, ἵνα, ἐάν τι ἀντίξουν εἴπωμεν, ἐπιπέσωσιν ἐφ' ἡμᾶς, πεντεκαίδεκα γὰρ ἦσαν. Ἀσπασάμενοι δ'

*] Συνέχεια ἐκ τοῦ Ε' Τόμου σελὶς 256.

αὐθις τὴν σιωπὴν καὶ τὰ ὄτα ἡμῶν βύσαντες, ἐλέγομεν καθ' ἑαυτούς, νῦν ἡμῖν νήφειν χρεῶν, ὅτε τοὺς ἄλλους μεθύειν ἀνάγκη, ἀπῆλθον κινοῦντες τὰς κεφαλὰς, ἀφροῦς πολλοὶ δὲ καὶ αἷμα ὑπὸ τοῦ θυμοῦ καὶ μανίας ἀποπτύοντες. Τοῦ δ' ἀποσυνηγάγου καὶ προσεχόμενου, τῆς στάσεως γαβαωνίτου καὶ χωλοῦ οἰκονόμου οὐκ ἀρκεσθέντος ἐπὶ ταῖς γεγυυῖαις λοιδορίαις καὶ ὕβρεσι, καὶ ἀνὰ ἐνὸς ἐκρουφησάντων πάντων αὐθις σικεροβολίῳ ὑπερχειλοῦς, παρῆν γὰρ ὁ μεσίτης αὐτῶν ἐπιφέρων τὰς κολοκύνθας πλήρεις καὶ τὴν τοῦ θυμοῦ καὶ μανίας αὐτῶν φλόγα αὔξων καὶ διεγείρων πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτῶν· μετὰ τῶν αὐτῶν φωνῶν, καὶ λοιδοριῶν καὶ ἀπειλῶν τὰς θύρας τοῦ πύργου κατεσφαλίσαντο, ἔφ' οὗ μετὰ τοῦ συνεξορίστου ἐπισκόπου ἅπας ἢ δις τῆς ἑβδομάδος ἀνερχόμενοι μικρὸν τι ἀνεπνέομεν. Ἐπὶ τούτοις τοῦ πνευματικοῦ αὐτῶν καὶ δικαίου ἐλθόντων ἀσπασμοῦ χάριν καὶ παραμυθίας τῶν γεγονότων, παρ' ὀλίγων αὐτοὺς διεσπάραξαν καὶ πρὸς τὴν συναγωγὴν αὐτῶν πῦρ πνέοντες οἱ ἀγγελόσχημοι συνελθόντες τὸ ἐν τῷ ναῷ στασιδιον ἡμῶν, ὃ ἀδεία καὶ προτροπῇ αὐτῶν ἐγένετο, παρέλυσαν καὶ ἐξέβαλον, μηδένα πρὸς ἡμᾶς ἀσπασμοῦ χάριν ἢ ὑπουργίας τινὸς προσεγγίσει ὀρισάμενοι, ὅτι ἀποσυνάγωγος γίνεται. Καὶ τὸ ἐπ' αὐτοῖς, φίλτατε, νήστεις τὴν διακαινήσιμον διήλθομεν, τὸν θάνατον καθ' ὥραν ἀπεκδεχόμενοι. Καὶ ἵνα μὴ προσκορεῖς γενώμεθα τὰ καθ' ἑαυτούς εκτραγωδοῦντες, πᾶσαν τὴν Νηὴν ἐν τῷ αὐτῷ φόβῳ καὶ ἀνεπισκεψία ἡμεῖς, αὐτοὶ δὲ ἐν τῇ ὁμοίᾳ μὴνιδι καὶ μανίᾳ, ἐξ ὧν οὐκ ἀγαθὸν τὸ τέλος ἡμῶν ὑποτοπάζομεν. Ὅθεν πρὸς Θεοῦ, λάλησον τὰ δέοντα τοῖς αὐτοῖς καὶ τὴν του Μακαριωτάτου κατ' αὐτῶν ὀργὴν ἐπάναψον, καὶ εἰς τὴν αὐτοῦ γὰρ ὑπόστασιν ἀνατρέχει τὰ τῆς ἀτιμίας ταυτησί, καὶ εἴτι δύνασαι βοήθησον ἡμῖν. Ἐγνωρίσαμεν δὲ ταῦτα τῇ ἐνδοξότητί σου, ἵνα καὶ αὐτὸς καταξιώσης γνώριμα ποιῆσαι τοῖς λοιποῖς τῶν φίλων, ἡγοῦμαι γὰρ πολλοὺς λυπήσειν τὴν ἀταξίαν ταύτην καὶ ἐπίστελλε συνεχῶς τὰ περὶ τῆς ὑγείας τῆς σῆς, καὶ τὸν οἶκον σου παντὸς εὐαγγελιζόμενος, μεγίστην γὰρ ἡμῖν παρέξεις παραμυθίαν ἐντεῦθεν καὶ ἠδονήν.

19'. Κωδ. 91, σελ. 388—389

Οἱ αὐτοὶ καὶ κατὰ τοῦ Πατριάρχου ἐπιτεθέντες μοναχοὶ ἐν τῷ μίσει αὐτῶν πρὸς τοὺς ἱερομονάχους ἐν τινι συνάξει αὐτῶν ὅλως ἀναιτίως ἐξεφώνησαν ἠράς καὶ ἀνεθεμάτισαν τὸν πρεσβύτερον Ἰάκωβον. Ὁ πνευματικὸς τῆς μονῆς Χαρίτων ἐπὶ τῇ περιστάσει ταύτῃ ἠρώτησε τὸν Πατριάρχην, ἂν τὸ κατ' αὐτοῦ ἐκφωνηθὲν ἀνάθεμα, αἱ ἀραὶ καὶ ἡ ἄλλη ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ πρεσβ. Ἰακώβου προσγενομένη ὕβρις, συγχωρητέα εἰσὶν ἢ οὐ. Ὁ Πατριάρχης ἀπήντησεν ὡς ἐξῆς :

Χαρίτωνι πνευματικῷ

Ἐρωτᾷς, εἰ ἡ μισανθρωπία καὶ ἀσπλαγχνία, ἣν οἱ μεγαλόσχημοι πρὸς τὸν πρεσβύτερον Ἰάκωβον καὶ αἱ ἀραὶ καὶ τὸ ἀνάθεμα, ὃ κατ' αὐτοῦ ἀναιτίως ἐν τῇ συνάξει αὐτῶν καὶ τραπέζῃ ἐξεφώνησαν καὶ ἡ ἀτιμία, ἣν πρὸς ἐκεῖνον ἔδειξαν, συγχωρητέα εἰσὶν ἢ οὐ. Περὶ ὧν συντόμως ποιούμεθά σοι τὴν ἀπάντησιν καὶ ἀπλοικῶς ὡς ζητεῖς. Καὶ

περὶ μὲν τῆς ἀτιμίας ἀκούομεν τῆς ἁγίας Γραφῆς λεγούσης, ὅτι δεινότερον τὸ εἰς ἱερέα Θεοῦ ἁμαρτῆσαι, ἢ εἰς τὸν Θεόν. Καὶ ὅτι οὕτως ἔχει, ἀκούσον. Οἱ Ἑβραῖοι ποτὲ μοσχοποιήσαντες καὶ εἶδωλον προσμυθήσαντες ἀνγγνώμης ἔτυχον παρὰ τοῦ Θεοῦ ἕνεκα Μωϋσέως. Ὅτε δὲ Λαφάν καὶ Ἀβειρών καὶ Κορὲ ἠναντιοῦντο τῷ Μωσεί, εὐθέως ἡ γῆ χανοῦσα κατέλειπεν αὐτούς. Καὶ Μαρία ἡ τοῦ Μωϋσέως ἀδελφὴ ὄνειδίσασα αὐτῷ ὅτι γυναῖκα αἰθιόπισαν ἔλαβεν εὐθέως ἐλεπρώθη καὶ ὅτε Ἑλισσαιὲ ὁ προφήτης ἰάσατο τὰ ἀτεκνοῦντα ὕδατα ἐν Ἱεριχῶ, ἐξῆλθον ἐκ τῆς πόλεως παιδάρια καὶ κατεγάλων αὐτοῦ λέγοντα, ἀνάβαινε φαλακρό, ἀνάβαινε. Καὶ ἰδοὺ ἐξῆλθον δύο ἄρκτοι ἐκ τοῦ δρυμοῦ καὶ διέρορηξαν ἐξ αὐτῶν μβ'. Ἐμαθες οὖν ὅτι δεινόν ἐστι τὸ ἁμαρτῆσαι εἰς ἱερέα ἢ εἰς τὸν Θεόν; Εἰ μὲν γὰρ εἰς Θεὸν ἁμαρτήσῃ τις, ὁ ἱερεὺς ὑπὲρ αὐτοῦ δεηθήσεται καὶ ὁ Θεὸς ἀφήσιν ὡς τοῖς Ἰουδαίοις καὶ τῇ Μαριάμ, πολὺ γὰρ ἰσχύει δέσις τοῦ δικαίου. Εἰδὲ εἰς τοὺς ἱερεῖς καὶ δικαίους ἁμαρτήσῃ, εὐθέως ὁ Θεὸς ἐκδικεῖ τοὺς δούλους αὐτοῦ καὶ οὐκ ἔα ἀτιμωρήτους τοὺς ἐκδικήσαντας. Τὴν γὰρ πρὸς τοὺς ἱερεῖς γινομένην ἀτιμίαν ὡς εἰς αὐτὸν γινομένην λογίζεται ὁ Θεός. Ὅθεν καὶ πρὸς τὸν Μωσῆν ὁ Θεός, ὅτι αὐτὸν οἱ Ἰουδαῖοι ἐξουθένησαν, οὐ σὲ ἐξουθένησαν, ἀλλ' ἐμέ. Ὅρῳ, ὅτι ἴδιαν ἀτιμίαν λογίζεται ὁ Θεὸς τὴν πρὸς τοὺς δούλους αὐτοῦ γινομένην ἀτιμίαν. Ὁ γὰρ ἀτιμάζων αὐτούς, τὸν Θεὸν ἀτιμάζει καὶ ὁ τιμῶν αὐτούς τὸν Θεὸν τιμᾷ. Περὶ δὲ τῆς ἀσπλαγχνίας βαρῶ καὶ λέγειν. Ἀπέκλεισαν γὰρ τὰ τοῦ Θεοῦ φιλόφρονα σπλάγγνα ἑαυτοῖς οἱ δέιλαιοι, ὅτι ὡς ἐλέησαν ἐλεηθήσονται καὶ ὡς ἀφῆκαν, ἀφρηθήσονται. Περὶ δὲ τῶν ἁρῶν, εὐχεσθε φησὶ καὶ μὴ καταρᾶσθε, καὶ περὶ τοῦ ἀναθέματος τὸ αὐτὸ σοι γράφομεν, ὅτι ἐπιστρέψει ὁ πόνος ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, καὶ ἐπὶ τὴν κορυφὴν αὐτῶν ἢ ἀδικία αὐτῶν καταβήσεται. Οὐ γὰρ ἐδόθη τοῖς μεγαλοσχημοῖς, ἀνιέροις οὔσι τὸ δεσμεῖν καὶ ἐπαρᾶσθαι, ἀλλὰ τὸ εὐχεσθαι μόνον ὑπὲρ πάσης ψυχῆς, καὶ τὸ ἀνάθεμα μόνον ἢ Ἐκκλησία ἐπὶ τοῖς αἰρετικῶν, κἀκείνοις μὴ γνωσιμαχοῦσι τεταμίευκε. Δι' ὃ οὐδὲν αὐτοῖς τόγε νῦν ἔχον λέγομεν, εἰμὶ τό Οὐαί, καὶ καλὸν ἦν αὐτοῖς εἰ οὐκ ἐγεννήθησαν, ὡς κεκαυτηριασμένοι τὴν συνείδησιν. Σὺ δὲ μακρὰν ἀπ' αὐτῶν καὶ τῆς ἀσεβείας αὐτῶν, ἴνα μὴ συγκρατα κριθῆς παρὰ Θεοῦ μετ' αὐτῶν, ὡς τὴν τῆς μετανοίας ὁδὸν ἀποκλείσασαι, καὶ τὰ τοῦ Μάνεντος νοσοῦσι.

20'. Κωδ. 91 φ. 408—409.

Ὁ Πατριάρχης καλεῖ διὰ τοῦ Κυρίλλου ἀδελφοῦ τῆς μονῆς Σινᾶ τοὺς ἀτακτῆσαντας μοναχοὺς καὶ ἰδίως τοὺς πρωταίτιους τῆς κατ' αὐτοῦ ἐπιθέσεως εἰς ὁμόνοιαν καὶ ὅτι εἶνε ἔτοιμος νὰ λησμονήσῃ τὰ πάντα, ἔάν παύσονται πλάττοντες κατ' αὐτοῦ αἰτίας, ἄλλως ἀπειλεῖ αὐτούς ὅτι θὰ διαλαλήσῃ πανταχόσε τὰ διαδραματισθέντα κατ' αὐτοῦ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Πάσχα καὶ ἐπὶ πλέον ἐάν ἐπιμένωσι τῇ κακίᾳ αὐτῶν καὶ δὲν διόρθωθῶσιν, ὅτι θ' ἀποκόψῃ αὐτούς δι' ἀφορισμοῦ πρὸς διόρθωσιν μὲν καὶ σωφρονισμὸν τῶν λοιπῶν, πρὸς ἀσφάλειαν δὲ τῶν ἐν τῇ σπουδῇ τῆς ὑπακοῆς ἐργαζομένων.

Κυρίλλω

Ὅτι ἡ ὁμόνοια πρόξενός ἐστι πάντων τῶν ἀγαθῶν, οὐκ ἔστιν ὅστις

οὐκ ἂν ὁμολογήσειε τῶν εὖ φρονούντων, εἶπερ διὰ ταύτης τὸ τοῦ παν-
 τὸς συστημα ταραχῆς ἀπίσης καὶ ἀνωμαλίας ἀπαλλαγὴν διασώζεται.
 Οὐδὲν δὲ οὔτε τῶν ἐκ φύσεως, οὔτε τῶν ἐκ προαιρέσεως κατορ-
 θουμένων ὁρῶμεν ἄνευ τῆς τῶν ὁμοφύλων συμπορίας τε καὶ συμφωνίας
 τελούμενον. Καὶ αὐτὴν δὲ τὴν ἔνσαρκον οἰκονομίαν ὁ Κύριος ἡμῶν
 κατεδέξατο, ἵνα εἰρηνοποιήσῃ τὰ ἐπὶ γῆς καὶ τὰ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, μάλ-
 λον δὲ εἰς οὐρανοὺς ὁ αὐτὸς ἀνελθὼν τὴν εἰρήνην καὶ ὁμόνοιαν τοῖς
 ἀνθρώποις φαίνεται καταλιπὼν, ὡς ἴσον ὄν ταύτην τε χαρίσασθαι καὶ
 πάντων ἀθρόως μεταδοῦναι τῶν ἀγαθῶν, ὅποσα παρὼν καὶ ἡμῖν τοῖς
 ἀνθρώποις δι' ἄφατον φιλανθρωπίαν συναναστροφόμενος παρέχειν
 ἠδύνατο. Τοῦτι τὸ θεῖον καὶ οὐράνιον δῶρον ἀποβαλόντες οἱ πατέρες,
 τὸ πρὸς ἡμᾶς μῖσος οἶόν τι περισπούδαστον ἀβούλως ἀσπασάμενοι.
 καὶ τὸν σύνδεσμον τῆς εἰρήνης μὴ φυλάξαντες, οὐδὲν θαυμαστόν, εἰ
 τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν ἤκουσαν καὶ ἀκούσωσι. Καὶ εἰ οὐ παύ-
 σονται αἰτίας καθ' ἡμῶν πλάττοντες, ἐρυθριῶσι γὰρ ἄνευ αἰτίας τὸ
 δοκεῖν ἡμᾶς μισεῖν, τὰ εἰς ἄερα διαλυθέντα καὶ τύποις ἐκδώσομεν καὶ
 γράμμασι πανταχόσε ταῦτα διαθρυλλήσομεν, ὧν γε μάρτυρες οἱ ἱερεῖς
 πάντες καὶ ὀφθαλμοὶ δικαίου, καὶ ἄκοι ἀνδρῶν τελείων καὶ ἐπισκόπου
 καὶ τοιοῦτοι στήσονται εἰ καὶ μαρτύρων χρεία καὶ οὐχ ὑποκριταὶ καὶ
 κεκαυτηριασμένοι τὴν συνείδησιν καὶ χωλοὶ τὸ τοῦ λόγου. Πῶς γὰρ ἡ
 γνώμη ὀρθή, ὧν τὸ σχῆμα ψευδές; Εἰ γὰρ πατήρ εἰμι τούτων, ὡς
 γράφεις, ποῦ ἔστιν ἡ δόξα μου; Καὶ εἰ Κύριος τῆς Μονῆς, ποῦ ἔστιν
 ὁ φόβος μου; Ταῦτα δὲ γράφομεν, οὐχ ὅτι βουλόμεθα φοβεῖσθαι ἡμᾶς,
 ἀλλὰ μὴ ἀτιμάξωσιν, καὶ τοῦτο ἐπὶ τῶ αὐτῶν καλῶ. Οἱ γὰρ τοὺς τοπο-
 τηρητὰς τοῦ Χριστοῦ ἀτιμάζοντες, εἰ καὶ ἁμαρτωλοὶ, τὸν Θεὸν ἀτιμά-
 ζουσιν, ὡς ὁ τιμῶν αὐτοῦς, ὑπὸ Θεοῦ τιμῆθεται. Οὐκ οἶδας ὅτι ἡ
 ἀρχιερωσύνη τὸ πάντων ἀγαθὸν ἐν ἀνθρώποις ἀναβεβηκός ἐστιν, ἥς
 ὁ καταμανεὶς οὐκ ἀνθρωπον ἀτιμάζει, ἀλλὰ Χριστὸν Ἰησοῦν τὸν πρω-
 τότοκόν καὶ μόνον τῇ φύσει τοῦ πατρὸς ἀρχιερέα; Εἰ δέ τινες μὲ ἠγά-
 πησαν, ἀμείψεται αὐτοὺς ὁ Θεός, δι' ἣν εἰς τὸν δέσμον αὐτοῦ ἀγάπην
 ἐνεδείξαντο, καὶ μισθὸν λήψονται μαρτύρων καὶ εὐρήσουσιν ἔλεος ἐν
 ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, οὓς ὄφειλον πάντες μιμεῖσθαι, ὡς καὶ ἡμεῖς διὰ τὴν
 τούτων ἀγάπην πάντα παρεωρῶμεν τὰ τῶν μοναχῶν. Καὶ τὰ νῦν τὴν
 ὁμόνοιαν ἐνηγκαλησάμεθα καὶ πάντα λήθης βυθοῖς παραπέμψομεν,
 σὴν χάριν, εἰς τοὺς αἰτίους καὶ συνωμότας διασθήσεις καὶ ἐλέγξεις καὶ
 ἀκοινωνήτους ποιήσεις, πρὸς σωφρονισμόν τῶν λοιπῶν, πρὸς φόβον
 τῶν ἀτάκτων καὶ συστολήν τῆς αὐθαδείας αὐτῶν. Ἐὰν δὲ μηδὲ οὕτως
 διορθῶσονται τὴν κακίαν ἑαυτῶν, ἐκκόπτεσθαι τοῦ λοιποῦ καὶ ὡς
 ἐθνικοὺς καὶ ὡς τελώνας ὁραῖσθαι αὐτούς, πρὸς ἀσφάλειαν τῶν ἐν τῇ
 σπουδῇ τῆς ὑπακοῆς ἐργαζομένων, κατὰ τὸ γεγραμμένον· ἀσεβῶν
 καταπιπτόντων, οἱ δίκαιοι κατάφοβοι ἔσονται. Μὴ ἀνάμενε τοίνυν και-
 ρόν, διὰ τὸ ἀσφαλὲς μὴ ἔχειν περὶ τῆς αὔριον, ὅτι πολλοὶ πολλὰ βου-
 λευσάμενοι, τὴν αὔριον οὐ κατέλαβον. Καὶ πολλοὺς ἡ νῦξ μετέστησεν
 ἐπὶ παροργισμῶ ἀδελφῶν, καὶ κατέλιπον ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως ἔγκλημα
 ἀπαραίτητον. Δῶν δὲ Κύριος αὐτοῖς τε καὶ ἡμῖν ἔλεος ἐν ἡμέρᾳ ὁργῆς
 καὶ θυμοῦ.